

A Szent Koronától a Jobbikig

(folytatás az első oldalról)

Történt ugyanis, hogy Landeszman főrabbi az egykori munkásor Mazsihisz-vezetővel Zoltai (Zuckermann?) Gusztávval aláta egy cikkben a magyarságot, miszerint ha ők, azaz a zsidók nem lennének Magyarországon, akkor a magyarság kultúrája mindössze a fűtőlős barackpálinkából és a bőgatyából állna. A két elkövetőt feljelentettem azon Btk. paragrafusok alapján, amelyek alapján ők a Szent Korona újság szerkesztőit beperelték. Igaz, a két prominens zsidót nem ítélte el a bíróság, mert egy Nyilasi nevű ügyész – sokszor volt hallható a neve akkoriban a „független igazságszolgáltatás” hasonló ügyeiben – megírta, hogy Landeszman és Zoltai ócska, és a mai brüsszeli állásfoglalást is előlegező aljas és gyűlölködő véleményének nincs alanya... A magyar nemzet nem (volt) alany – jogilag! – Nyilasi ügyész számára. A Szent Korona pernek azonban napok alatt – három év elmúltával – vége lett. „Véletlen egybeesés”...

Azóta magyar igazságszolgáltatás számomra nincs! Romhányi, Bujdosó P. Gyula, és ki tudja még hány szerkesztő meghalt, a Jurta Színház rendszerváltásban való pozitív szerepe köddé vált, az ott alakult pártok alakuló üléseiről és az ezt megelőző vitákról készült felvételek a BM-hez vándoroltak, a Jurta Színház maga pedig egy ócska népliget lebuji lett. Akik

akkor még liberális, nagyhangú, nemzetellenes niemandok voltak, mára a legnagyobb Fidesz pártiakká, véleményformálóká nőtték ki magukat, állami megrendelésekkel (milliókkal) a zsebükben, és senki nem emlékszik már arra, hogy 1956.

óta a Jurta Színházban emlékeztek meg először 1989-ben az 56-os eseményekről úgy, hogy a Jurtát körülvevő rendőri egység vezetője azt mondta: „Ha egy széket felborítanak, szétlőjük magukat”. Nem emlékszik senki arra – mert az amnézia nemzeti betegség lett – hogy Mindszenty hazahozatalának gondolta ott született meg, hogy Márton Aronról, Erdélyről és az erdélyi magyarságról ott hallott a nagyközönség először nyilvánosan Domokos Pál Pétertől, s ott szentelték fel a később ellopott első köztéri Mindszenty szobrot is. Arra sem emlékszik senki huszonhárom év után, hogy az első gyűjtés is ott, a Jurtában volt az Erdélyből idemenekültek számára, s ott ettek, háltak azok a menekültek, akiknek nem volt szálásuk az első nene-kült-éjszakákon. Ott szerveztük meg az odahagyott diplomák Erdélyből való áthozatalát az elhelyezkedéshez... és sorolhatnám mire nem emlékszik a mai kor. Tették, mert kötelességünk volt, s tettük annak ellenére, hogy tudtuk, ott a Securitate, a magyar III/3... tudtuk kik a besúgók. Hittünk abban, hogy lesz változás, lesz Magyarország, lesz keresztény nem-

zet. Nem lett! Per lett, meghurcolás, bírói figyelmeztetés a semmiért, s lett volna talán börtön is, ha a két oktalan Síp utcai zsidó nem nyilatkozik a magyarságról olyat, ami miatt be kellett fejezni a pert. Bocsanatot azonban még senki nem kért... és nem is fog, mert kellemtelen volna beismerni, hogy a ha-zaárulás 1990-ben a Szent Korona perrel kezdődött Magyarországon, s most, Brüsszelben is ugyanazt a folyamatot látjuk kiteljesedni. A magyarellenesség és a keresztényüldözés folyamata.

SALVADOR - LAVAGEM DO BONFIM

Miért is jutottak eszembe a fenti gondolatok? Mert láttam Vona és Pintér beszélgetését a TV-ben. Az általam levont konzekvencia ezzel kapcsolatban az, hogyha 1990-től 2012-ig ennyit változott a Btk. megítélés, akkor mi lesz itt még huszon-

három év múlva... Bizonyára nem élem meg, de nem tartom jónak ezt a társadalmi és erkölcsi folyamatot sem. Mert a kommunisták által kitalált irányított gyűlölet pártjának elnöke ma már, mint egykor Szálasi - a belügyminiszterrel való beszélgetéssel - szalonképesé vált. Helyrehozhatatlan hiba volt a kormány belügyminisztere részéről ez a nyilvános egyetemi beszélgetés! Mert a jobbikos proli mentalitás és gyűlölet huszonhárom év múlva is az lesz, amilyenek ma látjuk. S ki tudja, hogy akkor kiket, és hova visznek majd a vagonok... Pintérnek köszönhetően...

Csurka István utolsó cikke

... A Moszad nem a Kádár-Aczél- rendszert akarja visszaállítani. Semmit sem akar visszaállítani, hanem meg akarja teremteni a feltételeit a Kárpát-medence bizonyos részében, Csonka-Magyarországon (de esetleg csak a Dunántúlon) egy új, egy másik ország megalapításának. A feltételek meg kell, hogy feleljenek Izrael stratégiai és nemzetpolitikai igényeinek. Ezek az igények Izrael mai állapotából, az arab szaporodásából és a zsidó nép túlereltségéből származó kifradásából keletkeznek.

Ma, amikor a válság dübörög és a legkülönbözőbb szinteken és minőségekben érzékelő emberek és csoportok is egyöntetűen állapítják meg, hogy nagy baj van a világgal és talán még nagyobb baj van szegény hazánkkal, amelynek hajója hanykolódik és az elsüllyedés fenyegeti, most aztán valóra égető szükség a pontos jelentésű, s mindenki számára ugyanazt üzenő szavakra. De ilyenek már szinte nincsenek is. Szavainkra rátette a piszkos kezét a válságcsináló pénzügyi nagyhatalom, a megnevezhetetlen elkülönülés, a nem - Thomas Mann-i Varázshegy fent Davosban vagy lent a tenger szintjén, éppen a New York-i Szabadság-szobor tövében, ahol locsog az örökös hullámzás. A világalomhoz és a mai háborúkkal teli irányításhoz mindenképpen kibebezt, üres szavakra van szükség. A rablóbáború legyen demokrácia-terjesztés, a nyomorgó tömeget nevezük leszakadónak, amelyben benne foglaltatik az önhiba és az elmaradottság, sőt még a népiség is. Aki sok pénzt összeharácsolt, összeprivatizált, összeköztetett, fel- és leminősített, az sohasem leszakadó, legfeljebb néha séta közben leszakad egy kicsit a többitől a börtönudvaron. De akinek még ennél is több összejött, azt még ez a veszély sem fenyegeti, mert azt megvédi off-shore-ja és ökelme már a nemzetközies csapatába tartozik, akit hivatalból megvédnek.

Velejég hazug világban élünk, amelyben még az igaz állítás is csak félfélnen és magyarázkodva mer előtörni, mert mégiscsak azokat a szavakat kell használnia, amelyeket előzőleg már kibebezt. Kijegesedett szokássá vált, hogy egyes közirók, Népszabadság-tollnokok az előző hazugságaikra építés módszerét választják. Beigazolt állításnak veszik, amit előzőleg hazudtak, és ezekből az elemekből hoznak létre már szilárd igazságnak látszó állításokat. Ha egyszer egy Révész Sándor leírta már, hogy a Föld lapos, mint a pászka, és a magyar bűnös nép, benne én pedig antiszemita vagyok többmilliomod magammal - igaz vezérükrént -, akkor ő már ezeket a hazugságokat tényként kezeli. És nincs egyedül. A módszer arat, mint a halál.

Díszlik az egészben valami marxizusból visszamaradt, azt is mondhatnók, leszakadt. A nagy marxista tévedéseket, amelyekben már az öreg sem hitt és csak Engels rendszerező munkája következtében maradtak fenn, majd később Sztalin ordas hazugságait az állandó ismétlés tartotta életben. Göbbels is próbálkozott ezzel a módszerrel, de neki nem volt kifutása.

Most Orbán Viktor és Magyarország van soron. Miután az Országgyűlés alkotmányozott és szabályszerű kétharmados többséggel el is fogadta, kiderült, hogy a miniszterelnöknek mennie kell - mert tönkreteszi a gazdaságot. Előzőleg ugyanis az lett hazudva. Akkor még csak a gazdaság érdekelte a nemzetközieseket. Világszerte. A bankadó, a magánnyugdíj pénztárak és a Szurgut Nyeftegaz. A marxizmust különben is mindig a gazdaság hozta lázba, meg a

proletariátus, amelyről az atyának halvány fogalma sem volt. Orbánnak tehát néhány hónappal ezelőtt még csak gazdasági ballépései miatt kellett volna mennie, sőt, eleinte csak Matolcsy tetemén keresztül, de aztán a lelépést kiterjesztették mindkettejükre. Mert volt egy bökkenő: az alkotmányt nem tűzheték horogra, mint valami legyet. A készülő szöveget munka közben, s az elfogadás módját, házszabályszerűségét szóvá teheték, de azt el kellett hallgatniuk és most is el kell hallgassák, hogy az alkotmányban a kereszténység, az Isten áldd meg a magyart és a magyar alapállás a bajuk. Nekik és nemzetközi tartozékaiknak. Ezt egyszerűen nem lehetett kimondani.

Most már azonban megváltozott a helyzet. A nemzetközi támadások olyan nagyzenekari erővel szólnak, bombardon, üstdob, cintányér, s távolról még a láncfalcsörgés is - mint modern effekt - be van vetve, hogy most már az alkotmány életbe léptetésének igényével is elő mertek állni, noha magát az Isten és a hazát még talán nem hozták szóba. Óvatosan hazudnak, erőteljesen szervezkednek. A szervezés ereje, nagyságrendje akkora, hogy nevetséges dolog mögötte csupán a hazai ellenzéki pártokat vagy a liberalizmus berlini, New York-i Konrád-Görgeit vagy Kertész Akosait megtalálni. Ők ott feszítenek természetesen, de csak segédcsapatként, sokszor előretolt egységként. Kiteszik a seggüket az ablakba, hogy az arra járó rácsaphasson. Nem, ehhez a szervezéshez, amit itt működésben látunk, ők édeskevesek. Itt a Moszad dolgozik.

A cél világos. A magyar gazdaság rendben van és senkit sem érdekel, mert nem tétel. Akinek a magyar munkaerő olcsó, az idejön és befektet, dolgoztat. Az Orbán-kormány a tisztességesnek tisztességes hasznót szavatol. Az alkotmány életbe lépésével és más magyar intézkedésekkel megindulhat az évtizedes, nemzedékek munkáját igénylő folyamat, amelyben a magyarság újra magyar, keresztény anyanemzetté válik, és a családpolitikának köszönhetően lelassul a népességfogyás. Magyarországon így beköszönhet a magyarság senkit sem bántó uralomra kerülése, együtt a hozzá húzó, beilleszkedett, esetleg asszimilálódott magyar zsidósággal, de nem következhet be az a képtelenség, hogy egy törpe kisebbség uralkodjék egy történelmi nemzet felett. Amit a Moszad, Izrael és New York akar. Ilyen helyzet - a Kádár-Aczél-rendszerben csak részben állt fenn, mert Moszkva soha nem engedte és - csak az 1982-es IMF-be lépés után indult meg hódító útján. A nyolcvanas évek végtelenségű zavaros korszak volt. Egyszerre indultak meg a nemzeti, össznemzeti, Erdélyt járó törekvések, Lakitelek és a demokratikus ellenzéknek az a liberális és kifejezetten zsidó és szabadjóműves munkája is, amely Kis János tevékenységében összegződött.

A Moszad mindennek a történelmi tudásnak a birtokában van. Már akkor is itt kujtorgott hazánkban. A Moszad nem a Kádár-Aczél- rendszert akarja visszaállítani. Semmit sem akar visszaállítani, hanem meg akarja teremteni a feltételeit a Kárpát-medence bizonyos részében, Csonka-Magyarországon (de esetleg csak a Dunántúlon) egy új, egy másik ország megalapításának. A feltételek meg kell, hogy feleljenek Izrael stratégiai és nemzetpolitikai igényeinek. Ezek az igények Izrael mai állapotából, az arab szaporodásából és a zsidó nép túlereltségéből származó kifradásából keletkeznek.

Izrael évtizedek óta folyamatosan háborúzik. Eleinte sorra-rendre nyert, amerikai fegyverekkel és támogatással, most már egy-két alkalommal a vereség ízét is meg kellett éreznie. Amerikát is sorozatos kudarcok érik arrafelé. Az amerikai vezetés egyes részeiből is sugalmazhatják és parolhatják egy nyugalmasabb sziget megszerzését.

Ez a körülmény vezet engem arra a következtetésre,

hogy a Magyarország és Orbán elleni világméretű, összehangolt fellépés mögött egy nagyobb méretű, ezerszer hatékonyabb szervezőerőnek kell állnia, és az csak a Moszad lehet. (Persze a CIA-val karöltve.) Ide nem elég egy Charles Gati vagy egy Dallos György Berlinből, és még egy német szociáldemokrata miniszter vagy maga a francia külügyminiszter is kevés. Ebben az esetben most egy hatalmas hálózat működik, amelynek kiterjedése a különböző befektetési alapoktól a különböző csoportokig - Bilderberg, Foreign Affairs, stb. - terjed és amelynek a középpontjában a Moszad van. Már az egész világsajtót megmozgatták. A világ minden részéből meg-megszólnak sose hallott személyek. Az ilyen sok-sok helyről szóló támadó kórus, a sajtó, a tévék és a kisembernek látszó hozzászólók megszervezéséhez olyan erő kell, amellyel csak az említett szervezet rendelkezik. Amellett a megrendelő is erre mutat.

Mi az esélye a magyarságnak és kormányának ebben az egyenlőtlen harcban? Nem sok, de több, mint a felsorolásból kitetszik. Talán sokkal több is. Az európai társadalmak közvéleményének többsége velünk érez. Keveset tud a dolgról, s a fenti erős megvilágításból még kevesebbet, de igazsága terjed. Nagy szolidaritási kiállásokra nem számíthatunk, s azt magunknak kell élesztetnünk a saját kiállásainkkal. A Wall Street előtt állandóan tüntetés jön össze. Fiatalok el akarják foglalni a bankárközpontot. Ilyen még nem volt. Nem hoz-e borús időt a világkapitalizmusra Magyarország ilyen módon való leigázása, nem lázítja-e fel a már félig leigázott és rejtélyes megbízottak kezére adott országok, Görög- és Olaszország népét a magyar bukás és a magyarországi mesterséges mannaeső? Ezek világpolitikai kérdések. Meddig lehet elmenni egy ártatlan ország, egy csonkolt ország és egy többször tönkretett nép további tönkretételében?

Ezek most nem erkölcsi mentőkérdések, ezek most a leggyakorlatibb felvetések. De van más is. A magyarság, a kormány, Orbán és az egész java-nép előtt nincs másik lehetőség, csak az ellenállás. A szembezállás. Ez természetesen nem jelenthet visszafordulást, heccelést és frázisokat. Hanem józan végiggondolást. Ha nem állunk ellen, gyorsan bevonulnak - már a spájzban vannak -, nyélbe ütök és a világ észre sem veszi, hogy már nem vagyunk. Ha okosan, esetleg valamilyen fél-csárdás koreográfiával ellenállunk és időre játszunk, talpon maradhatunk. Az idő most nem az USA-nak és kapcsolt részeinek dolgozik.

Eppen azért, mert egy ekkora világerővel állunk szemben, amellyel nem tudunk sem gazdasági, sem katonai, sem hatékony pusztán politikai erőt szembeállítani, csak a belső lelki, erkölcsi és kulturális összefogás, azaz egy belső magyar keresztény megmozdulás-sorozat, egy igazunk tudatából fakadó, kitartó ellenállási mozgalom szegezhető szembe. Mindenkit meg kell szólítani. Nincs kisember és nagyember. A sekrestyésre éppen úgy szükség van, mint a papa. A harangozók pedig harangozzanak.

A magyarságon 1956 óta nem futott végig semmilyen szent láz. Most fusson, mert a veszély végsőbb, mint akkor volt. A húzódozókat meg kell győzni, a trombitásoknak meg kell fújniuk a harsonákat, az értelmiségnek szép szóval, hitelt kell megszólítani a társadalmat, félre a sehová nem vezet vitákkal, aki fél, inkább hallgasson. A máris átállókat acul kell legyinteni. Ez a vagy-vagy korszaka: vagy megmaradunk vagy nem.

Az országmentő mozgalomnak szépnek kell lennie. Mindenki megérezheti ezt a felemelő új tartalmat, a végső magyar összefogás szépségét, aki besorakozik és végigkanyarog, hullámszik vele és benne a kicsi országban: A miénken.